

Οι δρόμοι του ήλιου

Πολύ μελάνι έχει χυθεί το τελευταίο διάστημα για τους αγωγούς πετρελαίου, για τον ρόλο της Ελλάδας ως ενεργειακό σταυροδρόμι, για τις χώρες που είχαν την τύχη να διαθέτουν πετρέλαιο και αέριο στο υπέδαφός τους και να κάνουν οικονομικά γεωπολιτικά παιχνίδια. Αν κοιτάξουμε στο μέλλον, ίσως αυτή η συζήτηση να μοιάζει ντεμοντέ... Γιατί είναι πολύ

πιθανό να έχουν διαμορφωθεί άλλοι αγωγοί, άλλα ενεργειακά σταυροδρόμια και το κυριότερο... άλλη πηγή ενέργειας. Οι «δρόμοι του πετρελαίου» μπορεί να γίνουν «δρόμοι του ήλιου» ή μάλλον της ενέργειας που θα παίρνουμε από τον ήλιο.

Επιστήμονες και επιχειρηματίες το έχουν ήδη βάλει στόχο και προχωρούν στην υλοποίησή του μέσα από το νέο μεγαλεπήβολο σχέδιο Desertec. Δώδεκα ευρωπαϊκές εταιρίες, μερικές εκ των οποίων ενεργειακοί κολοσσοί, συμμετέχουν σε μια κοινοπραξία που ιδρύθηκε στη Γερμανία στο έργο που αποσκοπεί να παράγει ενέργεια στη Β. Αφρική, στην έρημο της Σαχάρας, με τη βοήθεια τεράστιων πλιακών κατόπτρων και να μεταφέρει την ενέργεια στην Ευρώπη. Τελικός στόχος του έργου είναι να καλύψει το 15% του ηλεκτρισμού που χρειάζεται όλη η Ευρώπη! Ένα τεράστιο και ασύλληπτο νούμερο.

Πόσοι όμως έχουμε ακούσει στην Ελλάδα γι' αυτό το τόσο φιλόδοξο σχέδιο Desertec; Όχι πολλοί, φοβάμαι. Και ας είμαστε η χώρα με τον πιο καυτό ήλιο στην Ευρώπη, κι ας είμαστε από τις πιο κοντινές χώρες της Ευρώπης στο σημείο της νέας επένδυσης. Η Ελλάδα δεν συμμετέχει, η Ελλάδα δε γνωρίζει, η Ελλάδα δεν ενδιαφέρεται! Άλλωστε αυτή δεν είναι η εικόνα και για όλες τις ΑΠΕ στη χώρα μας; Πώς να «καταπεί» κανείς το γεγονός ότι πρώτη χώρα στην Ευρώπη σε εγκατεστημένα φωτοβολταϊκά είναι η σκοτεινή και βροχερή Γερμανία και όχι η Ελλάδα; Πώς να «καταπεί» κανείς το ότι μπορεί να πρωτεύσαμε ευρωπαϊκά σε επιδόσεις σε εγκατεστημένους πλιακούς θερμοσίφωνες, αλλά μείναμε εκεί, στους... θερμοσίφωνες;

Η τεχνολογική γνώση και η καινοτομία τρέχουν με ιλιγγιώδη ταχύτητα, ειδικά όταν έρχονται να απαντήσουν σε κρίσιμα ερωτήματα όπως αυτά της εξάντλησης των ορυκτών καυσίμων, της ενεργειακής εξάρτησης και των κλιματικών αλλαγών – που σήμερα αποτελούν τη μεγαλύτερη απειλή για τον πλανήτη. Και όσο η γνώση τρέχει ιλιγγιωδώς, τόσο οι πολιτικοί οφείλουν να κατανοούν, να προβλέπουν, να ακολουθούν αυτούς τους ρυθμούς αλλαγής των δεδομένων, να παίρνουν τις κατάλληλες αποφάσεις και να θέτουν τους κατάλληλους στόχους με το βλέμμα στο μέλλον. Θα μου πείτε, πού να μείνει χρόνος για κάτι τέτοιο σε μια χώρα που επί δεκαετίες ζει την εσωστρέφειά της και αδιαφορεί για όσα συμβαίνουν εκτός των συνόρων της.

Η μόνη μας ελπίδα είναι ίσως το ότι βρισκόμαστε απέναντι από τη Σαχάρα κι έτσι κάποια στιγμή, χρόνια αργότερα, θα θυμηθούμε κάτι όρους όπως το... «ενεργειακό σταυροδρόμι» και ότι και στο νέο μελλοντικό σκηνικό, θα μπορούσαμε να παίξουμε σημαντικό ρόλο. Φτάνει μόνο να μην το καταλάβουμε πολύ αργά, τελευταίοι όλων, απολαμβάνοντας ως τότε τον ήλιο μας, αραχτοί, μόνο για ηλιοθεραπεία το καλοκαίρι...

Της **Λιάνας Γούτα**, χημικού μηχανικού εργαζόμενης σε πετρελαϊκή βιομηχανία και επικεφαλής Παραρτήματος Θεσσαλονίκης του Ινστιτούτου Δημοκρατίας Κωνσταντίνου Καραμανλής

ΑΠΟΔΕΛΤΙΩΣΗ ΤΥΠΟΥ * ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ
ΒΑΚΧΟΥ 30 Τ.Κ 539371, 538633 e-mail: info@apo.gr

"ενημέρωση"
www.apo.gr

